

ACC. N:R M. 15805: 1-7

Landskap: *Småland* Upptecknare: *Karl Nilsson, Kalavik*
Härad: *Kinnared* Berättare: " " "
Socken: *Kalavik* Berättarens yrke: *lantbrukare*
Uppteckningsår: *1963* Född år *1897* i *Kalavik*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Björk och björkspeder. s. 1-7.

LuF 52

6/2-63

Skriv endast på denna sida.

Prälopp och bröllops seder LUF. 52.

Så långt någon minnar kan har brudgummen
själv lett in bruden i kyrkan eller fram
till vigselförättaren

Vigselringar har brudgummen skaffat till
bruden. om de ej vara av guld har jag hört att
silver även kunde förekomma. Somliga
hade två ringar en av guld och en av silver
Täroml förekom det ofta bland allmogen
att mannen saknade ring vid vigseln
ibland skaffade han sig en senare.

Sparringar var det många som hade under
arbetet dessa vara av någon gul metall och gingo
under namn gicktaringar. Att låna ring
har jag ej hört, Men mera förekommer det ej
utan att båda skaffar sig ring
Efter vigseln placeras de nygifta (Brudparet)
längst fram vid borden intill dem sitta

brudens och brudgummens närmaste släktingar sedan placerades de förnärmaste såsom prästen klockaren och storbönder fruntimmerderna sedan det var om det var dukat vid långbord och de sitta till bordet.

Där folket själva gingo fram till bordet och togo mat sitta Brudparet längst fram vid ett mindre bord. Bruden och brudgummen gingo först fram och togo mat så blev det prästen och efter honom fruntimmeren. De som hade bäst andeende voro rika och förnäma försäkte de till att gå först.

Det förste som serverades var vin så att de fingo skåla med brudparet, Därefter var det smörgås bordet och efter det middag med kött potatis kiel och morötter. Efter en stund kommer så efter rätterna fram som Ostkaka sötare bakelser karameller prukt vin Tortor

Det var förningen som bröllops gästerna haft
med sig så till sist kaffe. Sprit och öl saknades
ej heller. Telt skulle vara både till smörgärbordet
kätträtten och kaffet. Till sist dracks det tody
konjak varmt eller kall vatten och socker.

Som regel fingo de truga fram dem, därefter
började de sitta emellan, som det kallades
grannas de låtsade som om de inte ville
gå först utan bad varandra att gå.

Det var alltid fruntimren som var nödbeda
att musiken spelade när någon ny rätt
bars in har jag ej hört.

Däremot förekom nästan alltid att man skaffa-
de sig någon som kunde spela fiol eller drag-
spel. Att samla in pengar till kokerskan
förekom, i regel var det så att någon av
gästerna började att lägga en peng på ett
fat eller tallrik och sedan följde de övriga hans

exempel han yttrade även vem som skulle
hava pängerna.

Till spelmansens samleder det även upp pänger
onen då gick någon omkring med en hatt
eller mörsa och tog upp pänger. Till prästen
har jag ej hört ej heller till brudparet att det
blev någon insamling.

Brudparet hade följt tidigare eller hade de byddna
med sig när de kommo till bröllopsgården
vid bröllopp förekom nästan alltid dans
Några särskilda danser förekom ej
om bruden hade blommor ifästade i klädning
en skulle bruden dansa tills att hon tappat
alla att dansa kronan av bruden har jag ej hört
Har det oné om säng plats på bröllopsgården
håddades det syskon säng för de yngre på
golvet och då hände det att flickor och pojkar
blevor parvis sängkamrater det kunde hända

att någon pojke eller flicka ej fick någon kranse
Bruden anförtrode bådningen av brudsängen
till någon som hon hade förtroende till så att
någont otog ej blev godt.

Det gott stycke in på 1800 talet har brudar varit
vit klädning och slöjja. Men efter ¹⁹⁰⁰ blev den
mås tan allmän.

Den brud som ej var med barn bar också
krona, var hon med barn fick hon ej bära
krona, för då trodde de att det gick henne olyckligt
innan äkten skapet. Däremot bar den
havande bruden krona.

Står i Kalvsnik har ej kyrkan haft någon
brudkrona förän på senare år.

Därför har kronan varit av myrten och
tillverkades i brudens hem av sömmerskan
som sytt brudens kläder. Det hände någon
gång att brudkrona lånades från Linneryds

Myrka men denna krona var så tung att
bruden knappast orkade hava den hela dagen
och jag har även hört att den skulle hava olycka
med sig så att den brud som bar denna krona
skulle bliva utfallig. Krona av lingonris
har jag ej hört om talas.

Att vara med barn ansågs som en skam
och det sadet di gifter sig inte förän di ä
tvångna te då

Väbrällopsgården restes äreport samt skalade
graner dessa graner kallades Majgraner
och äreport och graner kallades Majja för dem.
Detta arbete utfördes av trakten's ungdom
flickorna virade kransar krona och girlander
av lingonris pojkarne klädde äreporten och
och höjgo majgraner. Detta arbete skulle ej
utföras på brällopsgården utan på närmaste
gård där intill. På senare år började man

Till verka åreporten på bröllopsgården.

Det var ungdommarna i byn som bestod
arbetet och kostnad för majningen. Men det
titet ungdommar kunde även äldre deltaga
i arbetet.

En gammal sed här har varit att om bröllops-
kvällen skjuta åre skott och om kvällen
samlades trakten ungdommar för att
ropa ut brudparet. Det var så att de ropade
tre gånger på brudparet ut. Så kom brudparet
ut stälde sig på farstuberan och gick sedan
en sväng ut på gården.

När de sedan gick in herrade, de församlade
och en sade ett fyrfaldigt ^{Leve} för brudparet Leve-
de. Så kunde det hända att de fingo lov om
att dansa på lagan där även bröllopsgästerna
gingo dit för att taga sig en sväng.